

PRAVLJICA O KOBILICI KARLIJU

Oblaki so prepredli nebo in v sivi kočiji pripeljali dolgčas, ki je z dolgimi nitkami omrežil Karlija. Lenobno se je gugal na veji in zehal: »Doolgčas mi je ...«

»Igrajva se skrivalnice,« je predlagal pajek Pino.

»To sva se igrala že včeraj in predvčerajšnjim,« ga je nejevoljno zavrnil Karli.

»Pa slepe miši,« je vztrajal pajek.

»Nimava rutice, da bi si zakrila oči,« je zazehal Karli.

»Rad bi se igral s teboj. Ti pa le sitnariš,« ga je strogo okaral pajek.

»Dolgočasno je!« je dvignil glas Karli.

»Si zbolel?« je zaskrbljeno vprašal Pino. Stegnil je ročico, da bi preveril, ali ima prijatelj vročino. Karli mu je odločno pokazal hrbet.

Pajek je bil žalosten. A premagal je zagrenjenost. Znova in znova je poskušal razvedriti prijatelja. A četudi je delal prevale in pripovedoval šale, se Karli ni zasmel. Še kotičkov ust ni dvignil.

»Dolgčas odženeš, če tečeš, poješ ali splezaš na drevo,« ga je prepričeval Pino. Zbegan, žalosten in zaskrbljen je korakal pod drevesom in iskal rešitev.

Karli je splezal na najvišjo vejo in vihal nos.

»Pha, traparija!« je robantil.

Ko je Pino že izgubil voljo, da bi pomagal prijatelju, se je na drugi strani travnika zaslišal čuden ropot.

»Ojoj, ali prihaja nevihta?« se je ustrašil Pino in v grlu se mu je naredil velik cmok.

»Medved se odpravlja na kolesarsko tekmo,« je tečno pripomnil Karli in se nesramno zarežal.

Ni bila nevihta, tudi tekma ne, le Bine je hitel skozi trave. Tako se mu je mudilo, da je prevračal vse, kar mu je prišlo pod nožice.

»Pridita! Takoj!« je navdušeno vzklikal.

»Kam?« je radovedno dvignil glavo pajek Pino. Karli je trdno stiskal usta in ni pokazal nobenega zanimanja.

»Na predstavo!« je Bine sopihal kot stara lokomotiva.

»Kakšno predstavo?« je pokazal kanček zanimanja Karli. Spustil se je na nižjo vejo in priprl oči.

»Lutkovno predstavo! Lutke so se pripeljale v leseni kočiji. Tam sta tudi žoga in lajna!« je razburjeno povedal Bine.

Pajek Pino je od veselja skočil pokonci. Zdrvel je v hišico, da bi si okoli vratu zavezal metuljčka, saj je želel priti na predstavo v svojih najlepših oblačilih.

Kobilica Karli je počasi zlezal z drevesa. Naredil je nekaj korakov in se negotovo obrnil nazaj.

»Ali sem res tudi jaz povabljen?« se je s strahom oglasil.

»Seveda,« je nestrpno zavzdihnil Bine. »Vsi travniški prijatelji so že tam. Le vaju še čakamo. Predstava se bo začela točno ob treh in zdaj manjkata le še dve minuti.«

Končno je bil pajek nared. Zdrvel je za Binetom, da se je za njima dvigal prah s ceste.

Karli je ostal sam.

Nenadoma se je prikazala Lili, z veliko pentljo v laseh in z bleščicami na krilih. Brez besed je zgrabila Karlija za ročico. »Pojdiva, da ne bova zamudila!« je odločno rekla.

Karli se ni več upiral. Radovednost mu je napolnila glavo.

Lutkovna predstava je navdušila vse po vrsti. Živali so vzklikale, metale klobuke v zrak in želele ponovitev.

»To je bilo najlepše nedeljsko popoldne,« je sramežljivo priznal Karli.

Dolgčas si je nekaj časa z obema rokama zatiskal ušesa. Smeh, dobra volja in veselje pa so ga končno napodili stran. Bežal je tako urno, da ga je bilo kmalu videti le še kot drobno sivo piko sredi ceste.

